

R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Vesne Vrbećić kao predsjednice vijeća, te Žarka Dundovića, Dražena Tripala, Hajrije Novoselec i Ileana Vinja kao članova vijeća, uz sudjelovanje višeg sudskog savjetnika Ivana Protkovića kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Cede JoviCa, zbog kaznenog djela iz čl. 120. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (OKZRH), odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optuženika, podnesenim protiv presude Županijskog suda u Osijeku od 18. veljače 2010., broj Krz-81/09-146, u sjednici održanoj dana 13. listopada 2010., u nazočnost zarnjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Milorada Cuculića i branitelja opt. Čede JoviCa, Tomislava Filakovića, odvjetnika iz Osijeka,

riješio je:

I. Prihvaća se žalba opt. Cede JoviCa, ukida se pobijana presuda i predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

II. Uslijed odluke pod I., žalba državnog odvjetnika postala je bespredmetna.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Županijski sud u Osijeku proglasio je krivim opt. Čedu JoviCa zbog kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, iz čl. 120. st. 1. OKZRH, u vezi čl. 28. OKZRH, te ga je na temelju čl. 120. st. 1. OKZRH osudio na kaznu zatvora u trajanju od pet godina.

Na temelju čl. 45. OKZRH optuženiku je u izrečenu kaznu zatvora uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 07. srpnja 2008., pa dalje.

Na temelju čl. 65. OKZRH prema optuženiku je primijenjena sigurnosna mjera protjerivanja stranca iz zemlje u trajanju od pet godina od pravomodnosti presude s tim da se vrijeme izvršenja kazne zatvora ne uračunava u vrijeme trajanja mjere.

Na temelju čl. 122. st. 4. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj: 110197, 27198, 58/99, 112199, 58102, 143102 i 115106, dalje: ZKP), optuženik je oslobođen od naknade troškova kaznenog postupka.

Protiv te presude žalbu je podnio državni odvjetnik zbog odluke o kazni s prijedlogom da se pobijana presuda preinači u odluci o kazni na način da se optuženiku izrekne kazna zatvora u duljem vremenskom trajanju.

Opt. Čedo Jović je podnio žalbu putem branitelja Tomislava Filakovića, odvjetnika iz Osijeka, zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a u stvari i zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske održi rasprava i provedu dokazi koje je u žalbi predlagao, odnosno da se u sjednici vijeća prihvatanjem njegove žalbe pobijana presuda preinači te da ga se oslobodi od optužbe, ili pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje pred potpuno izmijenjenim vijećem.

Odgovori na žalbe nisu podneseni.

Spis je sukladno odredbi čl. 373. st. 1 ZKP-a dostavljen na dužno razgledanje Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske, koje je u svom pisanom mišljenju od 01. lipnja 2010., broj KŽ-DO-916/10 predložilo da se žalba državnog odvjetnika prihvati, a žalba optuženika odbije kao neosnovana.

Sjednici vijeća bio je nazočan branitelj opt. Čede Jovića, Tomislav Filaković, odvjetnik iz Osijeka, jer je u žalbi u smislu odredbe čl. 374. st. 1. ZKP-a zahtijevao da ga se o sjednici izvijesti. U odnosu na opt. Čedu Jovića koji je u pritvoru, sjednica je održana u njegovoj odsutnosti, jer niti predsjednica vijeća, niti vijeće, u smislu odredbe čl. 374. st. 2. ZKP-a, nije našlo da bi njegova nazočnost bila svrhovita.

Žalba optuženika je osnovana.

Nije u pravu optuženik kada tvrdi da je sud prvog stupnja počinio bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP-a, jer je izreka presude, protivno tvrdnjama optuženika, razumljiva, u obrazloženju presude sud prvog stupnja je iznio jasne i neproturječne razloge o odlučnim činjenicama i ne postoji znatna proturječnost između onoga što se u razlozima navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava.

Naime, sud prvog stupnja je u izreku presude unio tvrdnju iz izmijenjene optužnice Županijskog državnog odvjetnika od 31. ožujka 2010. da je optuženik predmetno kazneno djelo počinio u Cinu kapetana JNA, kao zapovjednik postrojbe vojne policije u 35. Slavonskoj brigadi tzv. Vojske Republike Srpske Krajine. Opisana izmjena se odnosi na prvotnu tvrdnju tužitelja iz optužnice od 04. studenog 2008. da je optuženik postupao u Cinu kapetana, formalno kao pomoćnik zapovjednika 35. Slavonske brigade za sigurnost, a u stvari kao zapovjednik postrojbe vojne policije. Takva izmijenjena izreka presude suda prvog stupnja nije nerazumljiva bez obzira na tvrdnje žalitelja o motivima državnog odvjetnika da je svjesno ispustio oznake formacijske dužnosti koju je obnašao optuženik (pomoćnik zapovjednika za bezbjednost/sigurnost) kako optužnica sama po sebi ne bi bila proturječna, jer da bi bilo evidentno da optuženik ne bi istovremeno mogao biti i zapovjednik vojne policije i načelnik bezbjednosti.

Naime, iz izreke pobijane presude se jasno vidi da je optuženik kao kapetan JNA u inkriminiranom razdoblju postupao kao zapovjednik vojne policije, a to što se u izreci ne

navodi njegova formacijska dužnost pomoćnika zapovjednika za sigurnost na koju je bio raspoređen, ne čini izreku presude nerazumljivom. Sud prvog stupnja je u obrazloženju pobijane presude iznio opširnu argumentaciju zbog čega smatra da je optuženik bio faktički zapovjednik jedinice vojne policije, iako je bio raspoređen na vojnoj dužnosti načelnika službe bezbjednosti. Ti razlozi suda prvog stupnja nisu nejasni i proturječni, ali je drugo pitanje jesu li činjenična utvrđenja o kojima se razlozi iznose ispravna, o čemu će više riječi biti u daljnjem dijelu obrazloženja.

Izreka presude nije proturječna niti zbog toga što ne sadrži konkretne podatke o postrojbi vojne policije u smislu punog naziva, brojnog stanja, formacijskog ustroja i sl., jer se ne radi o bitnim okolnostima koje su relevantne u smislu konkretizacije objektivnih obilježja predmetnog kaznenog djela. I bez tih okolnosti je optuženica u dovoljnoj mjeri konkretizirana u subjektivnom i objektivnom pogledu.

Nadalje, nije proturječno to što se u izreci presude navodi da je optuženik bio zapovjednik postrojbe vojne policije, a da je njemu bio podređen zapovjednik voda vojne policije Novak Simić, jer je moguće da je optuženik, po činu kapetan, bio u toj vojnoj formaciji faktički nadređen Novaku Simiću koji je, po tadašnjoj terminologiji, bio podoficir.

Sud prvog stupnja nije u ponovljenom postupku počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 3. ZKP-a u vezi čl. 351. st. 1. ZKP-a, jer nije presudu utemeljio na iskazima svjedoka Mirka Kelave, Željka Čokaša, Gorana Medanića i Maria Lazara, a da ih u smislu načela neposrednosti nije ispitao na glavnoj raspravi. Naime, ovi su svjedoci na glavnoj raspravi od 26. siječnja 2010. iznijeli svoje iskaze što je sud i konstatirao (list 601-602) i odgovarali su na pitanja optuženika te je konstatirano na kraju svakog iskaza da nema primjedbi na njihove iskaze. Samo je u pogledu iskaza Gorana Medanića navedeno u zapisniku da iskazuje suglasno kao na zapisniku s glavne rasprave od 19. ožujka 2009. i kao na zapisniku o ispitivanju svjedoka od 01. listopada 2008., broj Kio-99/08., a osim toga nije ništa drugo konstatirano u vezi njegovog iskaza. Međutim, iz izloženog proizlazi da je ovaj svjedok na glavnoj raspravi iskazivao suglasno kao i u istrazi koja se vodila protiv opt. Čede Jovića (list 312), a ne neke druge osobe, dakle, u istom kaznenom postupku pa je sud postupio zakonito sukladno odredbi čl. 315. st. 2. ZKP-a, jer nije trebao ponovno zapisnički konstatirati na glavnoj raspravi isto ono što je svjedok već rekao u fazi istrage.

Nije u pravu optuženik kada tvrdi da su razlozi obrazloženja prvostupanjske presude nejasni iz razloga jer najprije sud u obrazloženju navodi (str. 7, 3.-4. pasus) da prihvaća dio obrane optuženika, koja je potvrđena materijalnim dokazima i iskazima većeg broja svjedoka, da je on bio na dužnosti organa bezbjednosti, da bi potom sud u nastavku obrazloženja (str. 10, 2. pasus) naveo da ne prihvaća obranu optuženika u kojoj tvrdi da nije bio zapovjednik vojne policije. Ti zaključci suda prvog stupnja nisu ni u kakvoj kontradikciji jer sud prvog stupnja prihvaća optuženikovu tvrdnju da je bio raspoređen na dužnost načelnika bezbjednosti u 35. Slavonskoj brigadi, ali je iz izvedenih dokaza utvrdio da je u istoj brigadi on zapovijedao vojnom policijom. Za ta svoja utvrđenja sud prvog stupnja je iznio razloge koji nisu proturječni i nelogični i iz kojih slijedi da je optuženik pored formalnog statusa načelnika bezbjednosti bio stvarni zapovjednik vojne policije.

Isto se odnosi i na optuženikov postupovni prigovor da su razlozi koji su iznijeti u obrazloženju presude (str. 8, 1.-3. pasus) proturječni razlozima iznijetim u daljnjem dijelu (str.

10, 2. i 3. pasus), jer je sud prvog stupnja na temelju iskaza svjedoka Milovana Petrovića, Gorana Đukića, Žarka Štekovića, Saše Grgura, Save Klaića, Predraga Bojanića, Momira Jelića, Đorđa Jelića i Ivana Horvata doista utvrdio da je optuženik bio načelnik za bezbjednost brigade, ali je jednako tako na temelju iskaza svjedoka Milovana Petrovića, Gorana Đukića, Žarka Štekovića, Saše Grgura, Save Klaića, Predraga Bojanića, Momira Jelića, Đorđa Jelića i Ivana Horvata utvrdio da je optuženik bio stvarni zapovjednik vojne policije.

To utvrđenje da je optuženik bio faktični zapovjednik vojne policije nije u proturječju sa izrekom u kojoj se navodi da je on u Einu kapetana postupao kao zapovjednik vojne policije, jer se u izreci više niti ne Cini distinkcija između formalnog i faktičnog statusa zapovjednika vojne policije, tako da je relevantno samo to je li on zapovijedao vojnom policijom ili nije.

Nije u pravu optuženik niti kada tvrdi da je počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP-a, na način da postoji znatna proturječnost između onoga što se navodi u razlozima presude u vezi sadržaja službene zabilješke Stanice milicije u Dalju od 28. svibnja 1995. (str. 13, 2. pasus) i stvarnog sadržaja te isprave (list 413). Naime, sud prvog stupnja je ispravno konstatirao da iz te bilješke proizlazi da su pripadnici Stanice milicije u Dalju poduzeli određene radnje prema Đorđu Čaloševiću, pripadniku vojne policije u sastavu Komande 35. brigade tzv. Vojske srpske Krajine smještene u Dalju, kojom (brigadom) je zapovijedao opt. Čedo Jović i koji se u daljnjem tekstu službene zabilješke definira kao starješina u jedinici. Dakle, sadržaj isprave je vjerno reproduciran u obrazloženju, a to je li sud iz ovog dokaza izveo ispravan činjenični zaključak je pitanje pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja, a ne postupovna povreda iz čl. 367 st. 1 toč. 11. ZKP-a.

Prema tome, optuženikova žalba u dijelu koji se odnosi na žalbenu osnovu bitnu povredu odredaba kaznenog postupka nije osnovana.

Međutim, osnovano se optuženik žali zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja jer je žalbenim prigovorima doveo u ozbiljnu sumnju ispravnost i potpunost činjeničnih utvrđenja suda prvog stupnja, zbog čega je prihvaćanjem njegove žalbe pobijanu presudu trebalo ukinuti.

Naime, sumirajući razloge iz obrazloženja presude suda prvog stupnja, proizlazi da je prvostupanjski sud na temelju slijedećih okolnosti utvrdio da je optuženik bio zapovjednik vojne policije u 35. Slavonskoj brigadi tzv. Vojske Republike Srpske Krajine.

Prema sudu prvog stupnja, tu tvrdnju optuženik su potvrdili svjedoci Saša Grgur, Savo Klaić, Ivan Bodza, Mirko Kelava, Vladimir Stojkov, Momir Jelić, Predrag Bojanić, Đorđe Jelić, Željko Čokaš, Goran Medanić i Ivan Horvat, zatim to proizlazi iz spomenute službene zabilješke od 28. svibnja 1995., iz činjenice da su se vojni policajci Novak Šimić, Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić upravo njemu kao zapovjedniku obratili kada su usmrtili Antuna Kundića, iz činjenice da je optuženik postupao u funkciji zapovjednika vojne policije pri obradi slučaja silovanja Marije Erdec koju je silovao jedan pripadnik vođa vojne policije i jer to proizlazi iz odgovarajućih odredbi Pravila službe organa bezbjednosti u oružanim snagama SFRJ i Pravila službe vojne policije oružanih snaga SFRJ.

Dakle, na temelju tih dokaza sud prvog stupnja utvrđuje da je optuženik bio zapovjednik vojne policije, a potom sud zaključuje da je on kao školovan vojnik znao da njegovi podčinjeni vojni policajci kao neposredni počinitelji svojim ponašanjem prema civilnom stanovništvu grubo krše odredbu **U. 3.** Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata i odredbe Cl. 4., Cl. 5. i čl. 13. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama o zaštiti žrtava nemedunarodnih oružanih sukoba (Protokol II), ali da unatoč tomu nije protiv njih ništa poduzeo, u cilju sankcioniranja i daljnjeg sprečavanja takvog postupanja, iako je za to bio ovlašten. Dapače, sud prvog stupnja zaključuje da je optuženik sudjelovao u prikrivanju događaja u kojem je smrtno stradao Antun Kundić, i to na temelju Cinjenice da je u dopisa SUP-a Vukovar od 31. svibnja 1995. upućenog Okružnom javnom tužiocu u Belom Manastiru navedeno da je uzrok smrti Antuna Kundića nesretni slučaj, a ne nasilna smrt, što je optuženik znao. Povezujući okolnost da je Stanica milicije u Dalju obaviještena o smrti Antuna Kundića od strane voine voliciie, čiji je zapovjednik bio optuženik, sa Cinjenicom da je potom milicija obavijestila SUP Vukovar koji sačinjava citirani dopis Okružnom javnom tuiiocu, sud zaključuje da je optuženik na taj način sudjelovao u navedenom prikrivanju stvarnog uzroka smrti. Stoga sud ne poklanja vjeru obrani optuženika da je poduzeo odgovarajuće radnje o tom događaju tj. da je telefonom izvijestio komandanta brigade potpukovnika Stojana Pralicu i da je načelnika bezbjednosti pukovnika Dušana Grahovca u korpusu uputio službeno izvješće, zaključujući da bi u tom slučaju počinitelji sigurno bili sankcionirani te suspendirani iz službe. Osim toga sud prvog stupnja ukazuje da je optuženik na temelju odredbi iz toč. 43. i toč. 43. Glave IV Pravila službe organa bezbjednosti oružanih snaga SFRJ bio ovlašten lišiti slobode počinitelje navedenog kaznenog djela koje je u nadležnosti vojnih sudova, a goni se po službenoj dužnosti i odrediti protiv njih pritvor, što sve optuženik nije učinio iako je znao imena i prezimena počinitelja koji su mu podređeni vojni policajci.

Sud prvog stupnja nalazi da je činjenično stanje na temelju provedenih dokaza u dovoljnoj mjeri utvrđeno i stoga odbija provesti sve dokazne prijedloge obrane kao nevažne ukazujući da se njihovim izvođenjem očigledno ne bi utvrdile neke drugačije relevantne Cinjenice.

Iako je raspravni sud sam ovlašten odlučiti koje dokaze je potrebno provesti u postupku kako bi se utvrdile Cinjenice važne za pravilno presuđenje (Cl. 321. st. 1. ZKP-a), nije pri tom vezan za dokazne prijedloge stranaka (Cl. 322. st. 3. ZKP-a i čl. 340. ZKP-a) i može odbiti prijedloge da se pribave određeni dokazi pod uvjetima iz čl. 322. st. 4. toč. 1.-4. ZKP-a, pa je, dakle, mogao odbiti dokazne prijedloge obrane, čak i sve, ukoliko je utvrdio da su za to bili ispunjeni zakonski uvjeti.

Međutim, u konkretnom slučaju je usljed takvog postupka suda činjenično stanje ostalo pogrešno i nepotpuno utvrđeno.

Prije svega, Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, smatra da je u pravu žalitelj kada tvrdi da u pogledu tumačenja vojnih propisa iz Pravila službe organa bezbjednosti u oružanim snagama SFRJ i iz Pravila službe vojne policije oružanih snaga SFRJ sud nema dovoljno stručnih znanja. Naime, uistinu se radi o specijalističkim znanjima iz vojnih oblasti koje posjeduju stručnjaci koji su za to educirani i koji su kompetentni tumačiti stručne izraze i odredbe propisa na koje se sud prvog stupnja poziva.

Da je tomu tako proizlazi iz slijedećeg. Sud prvog stupnja zaključuje da iz odredbi koje su navedene u toč. 16., toč. 23., toč. 43. i toč. 45. Pravila službe organa bezbjednosti u oružanim snagama SFRJ i iz odredbe toč. 13. Pravila službe vojne policije oružanih snaga SFRJ proizlazi da je starješina organa bezbjednosti zapovjednik nad vojnom policijom i da je vojna policija u stvari sredstvo u rukama starješine organa bezbjednosti, tako da on u stvari rukovodi tim sredstvom i da je odgovoran za rad vojne policije, a s druge strane je vojna policija podređena starješini organa bezbjednosti. Ovakvi zaključci suda prvog stupnja bi po ocjeni ovog drugostupanjskog suda eventualno i mogli proizlaziti iz odredbe toč. 23. Pravila službe organa bezbjednosti i toč. 13. Pravila službe vojne policije, jer samo te odredbe govore o tome da zapovjednik (starješina) organa bezbjednosti rukovodi u stručnom pogledu jedinicom vojne policije i da je odgovoran za stanje i aktivnosti jedinice vojne policije. Ostale citirane odredbe se odnose na posve druga pitanja, tj. na odnos organa bezbjednosti prema starješini jedinice u Cijem se formacijskom sastavu organ bezbjednosti nalazi (toč. 16.) i na ovlasti organa bezbjednosti u slučaju kada je počinjeno kazneno djelo iz nadležnosti vojnih sudova (toč. 43., toč. 45. i toč. 52).

Prema tome, u pravu je optuženik kada tvrdi da se problem pojavljuje već na terminološkoj razini jer se postavlja pitanje odgovara li izričaj „rukovođenje u stručnom pogledu“ pojmu „komandiranja“, odnosno „zapovijedanja“, jer je s aspekta predmetnog kaznenog djela relevantna samo ovlast zapovijedanja.

Nadalje, postavlja se pitanje koja to prava u rukovođenju jedinicom vojne policije ima starješina organa bezbjednosti koja inače imaju starješine vodova i službi u rukovođenju jedinicama rodova i službi, kako to propisuje toč. 23. citiranog propisa. Dakle, da bio se znalo koja prava imaju starješine organa bezbjednosti potrebno je znati koja to prava imaju starješine vodova i službi u rukovođenju jedinicama i rodovima i službi, tj. je li među tim pravima i pravo zapovijedanja.

Da je navedene propise uistinu potrebno stručno tumačiti proizlazi iz daljnjeg dijela žalbe optuženika u kojem se citira odredba toč. 12. Pravila službe vojne policije kojom je propisano da vojnom policijom rukovodi i komanduje starješina vojne jedinice i ustanove u čijem se formacijskom sastavu jedinice vojne policije nalaze. Naime, postavlja se pitanje odnosa ove odredbe s onom iz toč. 23. Pravila službe organa bezbjednosti i toč. 13. Pravila službe vojne policije. Prema tome, potrebno je raščistiti tko konkretno u određenoj vojnoj formaciji zapovijeda jedinicom vojne policije koja se u njoj nalazi, je li je na to ovlašten zapovjednik vojne policije, ili (komandant) cijele vojne postrojbe, ili i zapovjednik (starješina) organa bezbjednosti zapovijeda vojnom policijom.,

Sudu prvog stupnja se ukazuje da je na ova sporna pitanja potrebno ispravno odgovoriti jer, ako iz tih propisa proizlazi da je organ bezbjednosti u nekoj vojnoj formaciji ovlašten, ne samo u stručnom pogledu rukovoditi, već i zapovijedati jedinicom vojne policije koja se nalazi u sastavu te formacije, tada bi optuženik mogao biti odgovoran de jure za postupanje vojnih policajaca. Naime, onaj tko je i formalno ovlašten zapovijedati drugim osobama, odgovara za njihove protupravne postupke kao njihov garant, i ako te osobe propusti kazniti za te postupke i ne spriječi ih u daljnjem takvom postupanju, kaznenopravno je odgovoran zbog nečinjenja, u smislu odredbe čl. 28. OKZRH.

U protivnom, kada bi se dokazalo da je optuženik faktički zapovijedao vojnom policijom, mogao bi odgovarati za predmetno kazneno djelo koje je izvršeno nečinjenjem, iako nije imao formalni naslov za donošenje formalnih odluka, jer osoba koja ima tzv. efektivnu zapovjednu ovlast i moć odgovara i kada propusti spriječiti protupravna postupanja osoba koje su mu stvarno podređene, jer kao što odgovara za kaznena djela izvršena činjenjem, tako je odgovoran i za svoja propuštanja koja je trebao poduzeti prema faktički podređenim osobama koji počine određenu protupravnu radnju.

Prema tome, dakako da je daljnjem tijeku postupka potrebno raspraviti je li optuženik kao starješina organa bezbjednosti formalno bio nadređeni zapovjednik vojnoj policiji u smislu citiranih Pravila službi, međutim, samo po sebi to nije presudno, jer ako se dokaže da je optuženik bio zapovjednik vojne policije de facto, iako ne i de jure, i tada bi on mogao odgovarati za predmetno kazneno djelo koje je izvršeno nečinjenjem.

Međutim, i u jednoj i u drugoj varijanti moguće kaznene odgovornosti, kao daljnji uvjet koji mora biti sa sigurnošću utvrđen je to da optuženik nije u konkretnom slučaju ništa da se počinitelji koji su nečovječno postupali prema civilnom stanovništvu, koji su civilima povrijeđivali tjelesni integritet, i koji su ubili civilnu osobu, kazne i na taj način onemogućuće u takvom budućem postupanju. U pravu je optuženik kada tvrdi da niti ta odlučna okolnost nije sa sigurnošću utvrđena i da je sud prvog stupnja odbijanjem svih njegovih dokaznih prijedloga propustio provjeriti navode obrane da je on u okviru svojih ovlasti u vezi nasilne smrti Antuna Kundića poduzeo odgovarajuće postupke, tj. da je o tome izvijestio komandanta brigade Stojana Pralicu, načelnika Službe bezbjednosti u korpusu pukovnika Dušana Grahovca, nakon čega je došlo do procesuiranja cijelog slučaja i od strane vojnih i civilnih vlasti. Zaključak suda prvoga stupnja da je očito da optuženik nije ništa u tom pravcu poduzeo, jer bi u suprotnom počinitelji sigurno bili suspendirani i kažnjeni, je proizvoljan i neutemeljen u izvedenim dokazima, a posebice se to odnosi na zaključak da je optuženik sudjelovao u prikrivanju događaja u vezi smrti Antuna Kundića koji je izveden samo na temelju nejasnog sadržaja dopisa SUP-a Vukovar Okružnom javnom tužiocu u Belom Manastiru.

Prema tome, kraj takvog stanja stvari, dok se ne izvedu dokazi koje je predložio optuženik na okolnost da je o ovom događaju izvijestio nadležne u vojnoj hijerarhiji svoje postrojbe, da su za to kazneno djelo pokrenuti postupci protiv drugih osoba i da je zbog propusta u postupanju u vezi ovog slučaja smijenjen komandir Stanice milicije u Dalju, preuranjen je zaključak suda prvog stupnja da optuženik nije ništa poduzeo u vezi događaja od 03. svibnja 1995.

Iz svih naprijed navedenih razloga, jer se utvrđeno činjenično stanje za sada ukazuje pogrešno i nepotpuno utvrđenim trebalo je prihvatiti žalbu optuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno sudenje.

U ponovljenom postupku sud prvog stupnja će pozvati kompetentnu osobu koja je stručnjak za vojno ustrojstvo i koja poznaje način zapovijedanja vojnom policijom u bivšoj JNA radi vjerodostojnog tumačenja vojnih propisa na koje se sud i optuženik referiraju, od nadležnih tijela sudbene vlasti i drugih tijela kaznenog progona, odnosno Državnog arhiva, zatražit će podatke o tome je li ikada poduzet kazneni progon u povodu smrti Antuna Kundića

protiv neke osobe i je li doista zbog propusta u vezi tog slučaja došlo do smjene Boška Blagića, zapovjednika tadašnje Stanice milicije u Dalju. Nadalje, od nadležnih institucija Republike Srbije putem međunarodne pravne pomoći će se zatražiti podaci o formacijskom sastavu 35. Slavonske brigade tzv. Vojske Republike Srpske Krajine, o tome tko je bio zapovjednik voine policije te o optuženikovu izvještaju koji je upućen nadređenoj komandi vojne policije u 11. korpusu JNA o događaju od 03. svibnja 1995. u kojem je smrtno stradao Antun Kundić. Nadalje, ispitat će se, makar putem video-linka, svjedoci Dušan Grahovac i Dušan Lončar na okolnost optuženikovog statusa u vojsci i njegovog postupanja nakon događaja od 03. svibnja 1995. Na okolnost na čiju su inicijativu pokrenute predistražne radnje u vezi ovog događaja ispitat će se svjedoci Stojan Alapović, Slavko Teofilović i Gordana Skeleđija-Šijakov. Na okolnost spornih okolnosti ukazuje se potrebnim ispitati kao svjedoke i neposredne počinitelje Miodraga Kikanovića i Radovana Krstinića, te navodnog očevica događaja od 03. svibnja 1995. Gorana Savića.

Osim ovih dokaza, sud prvog stupnja će provesti i druge dokaze za koje smatra da su potrebni radi ispravnog utvrđivanja činjeničnog stanja, te će nakon toga, savjesnom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza u njihovoj međusobnoj povezanosti, donijeti novu na zakonu utemeljenu odluku.

S obzirom da je prvostupajnska presuda ukinuta prihvaćanjem žalbe optuženika, to je postala bespredmetna žalba državnog odvjetnika podnesena zbog odluke o kazni.

Iz svih naprijed navedenih razloga riješeno je kao u izreci, na temelju čl. 388. st. 1. ZKP-a.

U Zagrebu, 13. listopada 2010.

Zapisničar:
Ivan Protković, v. r.

Predsjednica vijeća:
Vesna Vrbečić, v. r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
Voditelj Pisarnice za prijem i otpremu:

Štefica Klepac

